

Γεννήθηκε στήν Πύλο τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1888. Καταγόταν ἀπό οἰκογένεια εὐπορη καί ἀριστοκρατική. Πρόκειται γιά τό γένος Τζικλητήρα τῶν μεγάλων πολιτικῶν, δικαστικῶν καί ἱατρῶν. Ὁ Κωνσταντῖνος, ψιλόλιγνο παιδί μέ ισχυρότατη θέληση καί πόθο γιά τά ὑψηλά, μεγαλώνει ἄνετα στό πλούσιο ἀρχοντικό τους. Ποτέ δέν ἀνοίγει τήν αὐλόπορτα νά περάσει, γιατί συνηθίζει νά πηδᾷ μ' ἓνα σάλτο πάνω ἀπό τά κάγκελα. Ἀπό αὐτή τήν παιδική συνήθεια διαγνώσθηκε ἡ ἰδιαίτερη κλίση του στόν ἀθλητισμό γενικότερα καί στό ἄλμα εἰδικότερα. Καί νά, πού μετακομίζει ἔφηβος πιά στήν Ἀθήνα κι ἐπιδίδεται μέ πείσμα σέ προπονήσεις. Κερδίζει στούς πανελλήνιους ἀγῶνες, καταρρίπτει τά ρεκόρ, ἀλλά δέν ἱκανοποιεῖται. Βάζει στόχο τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες καί κάνει τό ὄνειρό του πραγματικότητα. Κερδίζει 2 ἀσημένια στούς Ὀλυμπιακούς τοῦ Λονδίνου τό 1908 καί συνεχίζει. Τό 1912 στή Στοκχόλμη παίρνει 1 χάλκινο, ἐνῶ στίς 25 Ἰουνίου 1912 κατακτᾷ τό πολυπόθητο χρυσό στό «ἄλμα εἰς μῆκος ἄνευ φορᾶς». Εἶναι πλέον τό μεγάλο φαβορί τῆς Ἑλλάδας, γνωστός παντοῦ, φημισμένος. Ὁ κόσμος τόν ὑποδέχεται πανηγυρικά στόν σταθμό.

Μέσα σέ κλίμα θριάμβου τό πλήθος τόν συνοδεύει μέ έπευφημίες μέχρι τό γήπεδο του Πανελληνίου, στό Πεδίον του Άρεως.

Τόν Όκτώβριο του 1912 ξεσπά ό Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος. Οί Έλληνες στρατολογούνται. Καταφτάνουν όμογενείς έθελοντές από Αμερική καί Αυστραλία. Ό χρυσός όλυμπιονίκης έχει τό δικαίωμα νά επικαλεστεί τίς λαμπρές άθλητικές του διακρίσεις καί νά απαλλαγεί. Όμως ήδη από τίς 6 Σεπτεμβρίου ένήμερωσε γραπτώς τόν πατέρα του για τήν άμετάκλητη άπόφασή του νά πολεμήσει στό μέτωπο. Οί άντιδράσεις τών δικών του ύπήρξαν έντονες. Ό Κωνσταντίνος όμως στά τέλη του μήνα κατατάσσεται μέ πολύ ζήλο έθελοντικά στό Στρατολογικό Γραφείο Καλαμάτας. Θεωρεί πώς ως γνήσιος Έλληνας όλυμπιονίκης όφείλει νά δώσει πρώτος τό γενναίο παράδειγμα.

Θαυμαστής του πρωταθλητή ύπήρξε καί ό πρίγκιπας Νικόλαος, πού μαζί μέ άλλα ύψηλά ιστάμενα πρόσωπα ήθελαν νά «προστατεύσουν» τόν χρυσό όλυμπιονίκη για νά έξασφαλίσουν μετάλλια καί στην Όλυμπιάδα του 1916. Ό πρίγκιπας έπεμβαίνει παρακωλύοντας τή στρατολόγηση του Κωνσταντίνου. Έγιναν πολλές κι έπίμονες προσπάθειες νά τόν κρατήσουν τουλάχιστον στό Φρουραρχείο Αθηνών, νά τόν ασφαλίσουν σέ κάποια θέση γραφείου. Καί τότε ή άπάντηση του 24χρονου άθλητή ήταν συγκινητική: «Ντρέπομαι νά φύγω από τό μέτωπο καί νά πάω στά μετόπισθεν για νά σωθει ή ζωή μου».

Μέσα στην καρδιά αυτού του όλυμπιονίκη σιγοκαίει μία άλλη άγάπη... Πάνω από φίλαθλος είναι φιλόπατρις. Ό προπάππος του Νικόλαος Τζικλητήρας, όταν

ξέσπασε ή Έλληνική Έπανάσταση τό 1821, έγκατέλειψε τή Βοστώνη, άφου έκποίησε τήν περιουσία του, καί έπαναπατρίστηκε στην έπαναστατημένη Ελλάδα για νά συμμετάσχει στον άγώνα. Μέσα στις φλέβες του έγγονου ρέει αίμα ήρωικό...

Παρόλο πού έφθασε στό ζενίθ της κοσμικής δόξας, ιεραρχεί μέσα του ως άνωτερο ιδανικό τήν πατρίδα. Αισθάνεται χρέος του νά άγωνιστεί κι αυτό φαίνεται καί στό γράμμα προς τή μητέρα του. Ένοχλείται από τίς παρεμβάσεις τών γονέων πού τόν κατέστησαν λοχία σιτιστή για νά μήν κινδυνεύσει. Απογοητεύεται από τους άξιωματικούς πού του άναθέτουν νά συνοδεύει αιχμαλώτους κι όποιαδήποτε άλλη δουλειά τόν απομάκρυνε από τό μέτωπο. Μένει σταθερός στην άπόφασή του νά παραμείνει καί νά πολεμήσει. Τελικά, ό νεαρός φιλόπατρις προσβάλλεται από μηνιγγίτιδα κι άρρωσταίνει βαριά. Ήταν 10 Φεβρουαρίου 1913 όταν έλαβε τό τελευταίο καί υπέρτατο στεφάνι... αυτό της θυσίας για τήν πατρίδα. Ήταν μόλις 25 έτων.

Συχνά μεγάλα όνόματα του άθλητισμού λατρεύονται σαν είδωλα για τίς έπιδόσεις τους καί μόνο. Πόσοι άπ' αυτούς όμως μπορούν νά καυχηθούν για έπιδόσεις στη σφαίρα τών άξιων καί τών ιδανικών;

Ή ευγενική φιλοπατρία καί ή έπιλογή της αυτοθυσίας στεφάνωσε όχι μέ χρυσό αλλά μέ άμάραντο στεφάνι δόξας τόν Κωνσταντίνο Τζικλητήρα. Τόν κατέστησε άξιο πρότυπο για τά Έλληνόπουλα!

Άγγελική Τσιραμπίδου